

KRISTEN CALLIHAN

Beste vijand

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Ik zou hem zijn trots eenvoudig kunnen vergeven, als hij de mijne niet had gekrenkt.

Jane Austen, *Trots en vooroordeel*

PROLOOG

Tien jaar geleden

**SHERMONT HIGH SCHOOL, SHERMONT, NORTH CAROLINA
INTERVIEW VOOR HET EINDEKAMENJAARBOEK**

VRAAG 1: STEL, JE MOEST DE MIDDELBARE SCHOOL WEER OVERDOEN, ZOU JE DAT DAN DOEN?

Macon Saint: Je maakt een grapje, toch? Nee dus.

Delilah Baker: Is dit een strikvraag? Nee.

VRAAG 2: WIE UIT DEZE KLAS ZAL HET SUCCESVOLST WORDEN?

Delilah Baker: Kom op, zeg. Dat is Macon. Dat weet iedereen. Niet dat hij het verdient.

Macon Saint: Ik. En Delilah Baker. Ze is als een wurgslang. Ze laat niet los als ze haar zinnen ergens op heeft gezet.

VRAAG 3: WIE WIL JE BIJ JE HEBBEN TIJDENS EEN INVASIE VAN VIJANDIGE MARSMANNETJES?

Macon Saint: Delilah Baker. Ze zou zoveel en zo luid gillen dat de marsmannetjes meteen rechtsomkeert zouden maken.

Delilah Baker: Macon Saint. Ik zou hem voor hun neus laten struikelen en zo extra tijd hebben om te rennen voor mijn leven.

VRAAG 4: WELK MOMENT IS JE HET MEEST BIJGEBLEVEN VAN SCHOOL, EN HEB JE ERVAN GENOTEN?

Delilah Baker: Afstuderen. Ja.

Macon Saint: Het schoolbal. Geen fucking lol aan.

Macon Saint was de duivel. Iedereen met een greintje verstand wist dat. Helaas leek geen van mijn klasgenoten op Shermont High School het brein dat God hun gegeven had te gebruiken als het op Macon aankwam. Ik vermoed dat dit ware duivels kenmerk is: ze veranderen mensen die beter hadden moeten weten in verliefde dwazen.

Niet dat ik hun dat kwalijk neem. Schoonheid brengt nu eenmaal hoofden op hol. Macon had het gezicht van een engel. Zo mooi dat je dacht dat God hem eigenhandig geschapen had. Zijn dikke zwarte haar glansde zo dat het net zo goed een aureool had kunnen zijn. Ja, zo knap was hij. De enige die het tegen hem kon opnemen qua puur fysieke perfectie was mijn zus, Samantha.

Waar iedereen de puberteit in ging met de lompe gratie van ruiende jonge zwanen, worstelend met te grote voeten, beugelbekkies en bepaalde lichaamsdelen die sneller groeiden dan andere, bleef dat Macon en Sam bespaard.

Wat een stel, zonder jeugdpuistjes en met volmaakte proporties. Ze straalden naast ons, pukkellige pubers. Niemand keek er dan ook van op dat ze de hele middelbareschooltijd een knipperlichtrelatie hadden. De mooie mensen.

De mensen die mijn leven tot een hel zouden maken.

Kil en meestal zwijgend zat Macon vaak naar me te staren alsof hij niet goed begreep waarom we dezelfde lucht deelden. En daarin was ik het met hem eens. Voor de rest verdroegen we elkaar even goed als een sneeuwpop de zon.

De eerste keer dat ik Macon zag, stond hij op het uitgestrekte gazon dat voor het landhuis lag dat al generaties lang in het bezit

was van zijn moeders familie. Hij gooide een honkbal van de ene in de andere hand en keek toe hoe ik de straat op en neer fietste. Hij was zo mager als een lat en tien centimeter kleiner dan ik. Ik had medelijden met hem en zag de blik in zijn ogen aan voor kwetsbaarheid. Ik zou al snel merken hoezeer ik het mis had.

‘Hallo,’ zei ik tegen hem toen ik voor zijn huis gestopt was. ‘Wij zijn pas in een huis verderop komen wonen. Wil je vrienden worden?’

Hij richtte zijn ogen op me. Die intens donkere ogen, zo bruin dat ze bijna zwart waren, omkranst door dikke, lange wimpers. Ogen die alle meisjes op school zouden laten zwijmelen. Ik vond ze koud en berekenend. Die ogen boorden zich in de mijne.

‘Ben je niet goed bij je hoofd of zo?’

Het was alsof hij me in het gezicht sloeg. ‘Wat?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dacht ik al.’

Ik begreep deze jongen niet. Ik was beleefd geweest, zoals mijn moeder me geleerd had. ‘Waarom zeg je dat ik niet goed bij mijn hoofd ben?’

‘Ik woon hier al mijn hele leven. Denk je dat ik het niet zou merken als er nieuwe mensen in de buurt komen wonen? Denk je dat ik meer vrienden nodig heb?’

‘Ik probeerde alleen maar een goede buur te zijn. Mijn fout.’

‘Een goede buur? Je praat als een omaatje.’

Nou, kennelijk waren alleen ouwe besjes beleefd. ‘Je bent een eikel.’

Hij stak zijn kin vooruit, zodat ik de flinke blauwe plek op zijn kaak kon zien. ‘En jij bent irritant.’

Elk antwoord dat ik had kunnen geven, zou tevergeefs zijn geweest omdat Sam had besloten op dat moment haar opwachting te maken. Sam was amper tien maanden jonger dan ik, zodat bijdehante mensen ons soms een Ierse tweeling noemden. Daar zat in ons geval een nog negatiever tintje aan, aangezien iedereen met ogen in zijn hoofd wel zag dat ik niet echt op de rest van het gezin leek.

Glanzende blonde vlechten en een stralende glimlach. Met

haar ontbrekende voortanden zag ze eruit als een ondeugend elfje. ‘Niet op Delilah letten, hoor. Oma Belle noemt haar eigenaardig.’

En daarom vond ik oma Maeve leuker.

Sam trok haar schattige neusje op. ‘Niet te verwarren met gewoon “aardig”.’

De nare jongen keek naar mij vanonder zijn diepzwarte pony en knikte. ‘Zeker niet aardig.’

Ik flapte eruit: ‘Het is niet eigenaardig als je een andere mening hebt. Het betekent dat je je hersens gebruikt. Maar helaas is dat voor jullie onbekend terrein.’

Met een overdreven luide lach gaf Sam me een harde klap op mijn schouder. ‘Het is zo’n grapjas.’ Ze gaf me een waarschuwend kneepje en schonk de jongen een brede, zonnige glimlach. ‘Ik ben Samantha Baker. Hoe heet jij?’

‘Macon Saint.’

‘Macon? Dat rijmt op bacon. Ik ben dol op bacon. Maar dat Saint is zo cool. Je ziet er ook wel uit als een engel. Maar geen meisjesachtige. Een jongensengel. Mag ik je Saint noemen? Woon je in dat grote oude huis? Het is heel mooi. Hou je van pindakoekjes? Mijn moeder heeft die net gebakken.’

Macon knipperde met zijn ogen onder haar woordenwaterval en ik verwachtte dat hij Sam net zo zou behandelen als mij, want zelfs ik had de neiging om haar de mond te snoeren. Maar hij schonk haar een scheef glimlachje, dat ik heel goed zou leren kennen en zou gaan haten. ‘En jij bent volgens mij absoluut niet eigenaardig.’

Hij zei het op een wat lijkige manier. Ik begreep dat hij daarmee aangaf dat hij Sam niet erg intelligent vond. Maar zij had het niet in de gaten.

‘Nee.’ Ze straalde. ‘Ik ben een vrolijk kind.’

Ik rolde met mijn ogen, maar ze negerden me volkomen. Macon ging met Sam mee om koekjes te eten en ik was officieel gedegradeerd tot het vijfde, lastige, wiel aan hun wagen. Ik was het wisselende bondgenootschap met mijn zus kwijt en had er

een irritant, snerend buurjongetje bij.

Twee jaar later was Macon een stuk gegroeid en de meest begerde jongen van de school geworden. En Sam was zijn vriendinnetje. Dat had consequenties. Macon Saint was meer wel dan niet bij mij thuis. Hij hing op mijn bank, nam de afstandsbediening in bezit om naar sport te kijken, at met ons mee en bekegelde me met eten als mijn ouders niet keken. Maar het ergst was de pijn die het deed om in zijn buurt te zijn. In hun buurt. Omdat ik me altijd de mindere voelde.

Ik ging nooit uit en had nooit een vriendje. Niemand vroeg me ooit en ik wist niet hoe ik iemand moest vragen. Ik was gewoon Delilah, een eenling. De vrienden die ik maakte werden geïntimideerd door Sam en Macon en wilde niet met me mee naar huis uit angst hen tegen te komen. Dat betekende dat ik ofwel naar hun huis ging, of het fraaie duo in mijn eentje moest trotseren.

Op de middelbare zaten Macon en ik elkaar steeds als we de ander in het oog kregen in de haren. Maar pas aan het eind van ons laatste jaar veranderde mijn afkeer van hem in acute walging.

‘Saint en ik gaan naar het schoolbal.’ Met een triomfantelijke glimlach deed Sam haar kluisje naast het mijne open.

Ik keek nauwelijks op en schoof mijn vioolkist in mijn kluisje.

‘Sammy, dat is echt totaal geen verrassend nieuws. Het schoolbal is pas over een maand. Waarom vertel me je dit eigenlijk?’

Sam rolde met haar ogen. ‘Kun je dan ten minste blij voor me zijn?’

‘Waarom? Omdat je met de duivel datet? Omdat je de lat zo laag legt dat je liefdesleven hierna wel geweldig moet lijken?’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Je hebt het allemaal wel heel goed uitgedacht.’

‘Je bent gewoon jaloers omdat jij geen date hebt.’

‘Date!’ zei ik honend. ‘Jouw date is een barbiepop, met nog minder karakter. Ik ga liever alleen naar het bal dan met die levensgrote Ken.’

‘Liegbeest. Ik wed dat als Matty Hayes je vroeg, je ja zou zeggen.’ Shit. Sam had iets gemerkt wat ik verborgen had willen hou-

den. Ik had een beetje een crush op Matty. Sam grinnikte, voor haar was ik een open boek. ‘Hij zou je vast vragen als je een beetje aandacht aan je uiterlijk gaf.’

‘Nooit van z’n leven,’ zei een diepe, zelfverzekerde stem – en niet de mijne.

Ik verstijfde. Er ging een ijskoude en alarmerende rilling door me heen bij het horen van zijn typerende stemgeluid, dat van ergens boven mijn hoofd kwam.

Macon leunde met een schouder tegen de rand van mijn kluisje. Zijn ogen keken me spottend aan vanonder zijn belachelijke Zac Efron-kapsel. Elke keer dat mijn ogen Macon Saint waarnamen, voelde ik dat in mijn buik, als een stomp in mijn middenrif. Hij was superknop, maar het waren vooral zijn ogen die het ’m deden. Ze brandden alsof hij het vel van mijn botten kon strippen en me recht in mijn hart kon raken.

Mama zei altijd dat ik goed was met woorden, maar de waarheid was dat als mijn blik die van Macon ontmoette, er een boze storm opstak, die me zwak, buiten adem en wat verdoemd achterliet.

‘Ik herinner me niet dat ik jouw mening had gevraagd,’ zei ik.

Hij snoof. ‘Alsof ik daarop moet wachten. En je hebt geen schijn van kans bij Hayes. Hij lijkt van graatmagere, domme vrouwen te houden, van b rbiepoppen.’

Dat laatste klonk heel gemeen. Hij had kennelijk gehoord dat ik hem een Ken-pop had genoemd. Ik wilde hem al toebijten dat het me geen barst kon schelen, maar Macon was nog niet klaar. Hij kwam pal voor me staan in de hal en bekeek me van top tot teen met die donkere wilde blik in zijn ogen. Hij snoof misprijzend. ‘Je ziet er in die jurk uit als een kleuter, Baker.’

Ik haatte mezelf erom dat ik opeens spijt had dat ik mijn camelkleurige sweaterdress met bijpassende kniehoge su de laarzen aan had gedaan en dat ik me meteen een zak aardappels voelde onder zijn keurende blik.

Maar daarvan liet ik niets merken aan Macon Saint. ‘Er zijn mensen die weten dat uiterlijk niet alles is, MacLullo.’ Want dat

was hij, een enorme lul, die anderen liet geloven dat hij aanbeden moest worden. ‘Schoonheid verwelkt en dan zal je lelijke innerlijk zichtbaar worden.’

Hij verstrakte, maar boog zich toen naar me toe met een gemene grijns. ‘En jij bent vast een van die mensen die door schoonheid heen kan prikken en alleen van iemand houdt om zijn persoonlijkheid.’

Ik wist dat ik erin geluisd werd, maar niet op welke manier, of hoe ik eraan kon ontkomen. Dus stak ik mijn kin naar voren en zei kalm: ‘Dat klopt.’

Hij knikte alsof dat bevestigde wat alleen hij wist en kwam nog dichterbij. In die tijd stonken de meeste jongens naar een overdaad aan goedkope deodorant, maar Macon rook naar denenzeep en neuk-me-feromonen. ‘Zeg eens, Druifje, is het een mooie ziel waar je naar kijkt als je kreunt bij de halfnaakte kerels op de brandweerkalender die in je kamer hangt?’

Al het bloed trok uit mijn gezicht weg, wat een pijnlijk prikkelend gevoel teweegbracht.

Macons grijns was meedogenloos. ‘Ik geloof geen moment dat je Hayes leuk vindt vanwege zijn boeiende persoonlijkheid. Je doet altijd zo uit de hoogte, maar je valt net zo voor goede looks als de rest van ons. Ik heb tenminste het lef om het toe te geven.’

En wat het ergste was? Hij had gelijk. Ik sloeg mijn kluisje dicht en vluchtte.

‘Altijd gezellig met je, Druifje,’ riep hij me vrolijk achterna. Met een luide, eikelige stem. En als Macon Saint sprak, dan luisterden de mensen.

Tijdens de lunch hoorde je overal in de kantine ‘druifje’ zoe-men. Tot overmaat van ramp stond er een fruitschaal op het menu. Het regende stukjes fruit mijn kant op. Ik was gebrandmerkt door de koning van Shermont High, en iedereen volgde zijn voorbeeld.

Het werd zo erg dat ik niet naar het schoolbal wilde. Het was Sam die uiteindelijk ingreep en naar mijn slaapkamer kwam om te praten.

‘Trek je niets aan van Saint. Hij is maar aan het dollen.’ Haar grijsblauwe ogen waren uiterst onschuldig toen ze mijn hand pakte. ‘En het is eigenlijk heel cool dat hij je een bijnaam heeft gegeven. Niemand anders heeft er een van hem gekregen. Zelfs ik niet.’

Ze fronste alsof ze zich dat nu pas realiseerde en het eigenlijk niet leuk vond.

‘Druifje is geen bijnaam,’ snauwde ik. ‘Het is een belediging. Als je hem over wilt nemen, ga je gang.’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd, waardoor haar sluike haren als een glanzende golf over haar schouders vielen. ‘Ik heb iets anders nodig. Iets wat onze diepere band laat zien.’

Ik wist mijn gezicht perfect in de plooi te houden, maar mijn tong niet. Zonder na te denken zei ik: ‘Wat denk je van “Spiegel-tje”? Daar staren jullie toch allebei zo graag in?’

Ik had het nog niet gezegd of ik wist dat het gemeen was. Sams mooie gezichtje werd knalroze en ze vloog van mijn bed af.

‘Sam, ik bedoelde het niet zo.’

‘Wel,’ kapte ze me af. ‘Je meende het wel. En weet je wat? Saint heeft gelijk. Je doet altijd naar tegen andere mensen.’

‘Sorry, maar dat vind ik nogal een ironische constatering,’ vuurde ik terug.

‘Je maakt altijd overal een grap van,’ zei Sam, al had ik het allesbehalve grappig bedoeld. Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Jij weet gewoon niet hoe je het spel moet spelen.’

‘Het spel? Het leven is geen spel.’

‘Bullshit. Dat is het wel en zal het altijd blijven. Glimlach, of je nu wilt of niet, geef complimenten aan mensen die je kunnen helpen.’ Ze telde de punten af op haar vingers. ‘Als iedereen ervan uitgaat dat je de liefste, behulpzaamste of eerlijkste persoon op aarde bent, kom je met alles weg.’

‘Dus je zegt dat ik een valse intrigant moet worden?’ onderbrak ik haar.

Sam haalde haar schouders op. ‘Vals of niet, zo pakken succesvolle mensen het aan. Ze spannen samen, vormen bondjes en voeren hun plannen uit.’

‘Als dat succes is, dan hoeft het niet voor mij. Dan maar een mislukkeling, maar wel een met een zuiver geweten.’

Sam blies haar wangen leeg. ‘Doe maar rot, als je je daar goed bij voelt. Maar ik weet dat je gewoon te laf bent om naar het schoolbal te gaan. In je eentje.’ En ze liep de kamer uit.

Dat was de druppel. Ik ging met mijn moeder een jurk kopen. Niemand zou mij een lafaard noemen. Ik koos een klassieke, strakke lange jurk van felgroen satijn. Ik voelde me er belachelijk en bloot in, maar ma bezwoer me dat ik er prachtig uitzag.

Ik ging alleen. Ik wist wel dat ik niet de enige zou zijn zonder date, maar dat maakte me niet minder nerveus toen ik door de hotelgang naar de balzaal liep waar het feest plaatsvond.

Toen zag ik hem.

Macon stond bij zijn vriendengroep. Hij zag er verveeld uit, terwijl Sam het middelpunt van de groep vormde. Ik weet niet hoe hij mijn aanwezigheid opmerkte, maar hij keek net om toen ik de zaal in kwam. Zijn blik trof de mijne. Meteen ging ik langzamer lopen.

In zijn perfect gesneden smoking zag hij eruit als... Eerlijk, alsof hij daar niet hoorde. Hij hoorde bij de elite van prachtige mensen, die op een jacht feest vierden of over een boulevard in Parijs flaneerden. Ik vroeg me af waarom ik dat niet eerder had gezien: hij paste net zomin in onze stad als ik. Het verschil tussen ons was dat het niemand uitmaakte dat Macon een outsider was. Iedereen wilde gewoon graag met hem gezien worden.

Ik herinnerde me niet dat ik was doorgelopen, maar opeens stonden we tegenover elkaar. Terwijl zijn donkere ogen over me heen gleden, vertrok hij zijn mond: ‘Je bent er toch.’

Oké...? ‘Was dat niet de bedoeling dan?’

Zijn wenkbrauwen zakten nog lager en hij wendde zijn blik af alsof mijn aanwezigheid hem nerveus maakte. ‘Ik had niet gedacht dat je zou komen.’

Ik haalde mijn schouders op, me al te zeer bewust van mijn chique jurk, mijn make-up, mijn losse krullen. Ik was mezelf niet maar voelde me wel mooi. ‘Sorry dat ik je teleurstel.’

Hij wachtte lang voor hij met een zachte stem bijna mompelde: 'Ik ben niet teleurgesteld.'

We zwegen allebei, even geschokt als verward. Hij was dan niet teleurgesteld, maar hij zag er ook niet erg blij uit. En ik was dat evenmin. Ik vertrouwde Macon Saint niet. Alsof we het hadden afgesproken, draaiden we ons allebei om en liepen weg in tegengestelde richting.

Bibberig en met kloppend hart ging ik de balzaal in. De meeste leerlingen stonden op de dansvloer of liepen in kleine groepjes rond. Aan een kant van de zaal was een lang buffet neergezet. De rij voor het eten begon al te groeien.

Ik besteedde er niet veel aandacht aan omdat ik te zenuwachtig was om te eten. Maar er ging een rimpeling door de zaal, een onderstroom van verbaasd gelach. En die werd sterker, groeide uit tot iets wat niet zozeer verbaasd als wel boosaardig was.

Het kwam van de kant van het buffet, en toen ik die kant op keek zag ik tientallen ogen naar me staren. Mijn gezicht werd warm en ik keek om me heen. Iedereen had zijn blik op mij gericht.

Paniek kneep mijn keel dicht toen ik langzaam naar de tafel liep. Er werd gelachen en hier en daar werd er 'druif' gefluisterd. En toen wist ik het: het buffet.

Grote schalen vol met vers fruit. Stukken meloen, aardbeien, druiven, de hele bups.

Ik kreeg geen lucht meer. Pijn zette zich vast in mijn spieren. Iemand floot en er vlogen een paar rode druiven door de lucht. Een ervan raakte mijn jurk en maakte een vlek in het satijn. Ik kromp ineen, mijn huid brandde. Aan de overkant van de zaal staarde mijn zus me aan, haar ogen groot en in paniek maar ze verroerde geen vin, kwam niet naar me toe. Ze leek bevroren.

Ik voelde dat Macon de zaal in was gekomen. Hij stond een paar meter verderop naar de tafel te staren. Zijn vriend Emmet riep lachend: 'Geweldige grap, Saint!'

De hele zaal lachte. Ik onderdrukte een gepijnigde snik.

Macon reageerde niet. Zijn ogen zochten de mijne. Er zat iets

verwarrends in zijn blik, een vreemde mix van emoties die ik niet kon ontcijferen. Een fractie van een seconde dacht ik dat het misschien spijt was, maar toen rechtte hij zijn schouders alsof hij verwachtte dat we onze krachten gingen meten.

De woede raasde door me heen en spoorde me aan.

Het werd muisstil in de zaal toen ik naar een onbeweeglijke Macon beende.

‘Gore klootzak,’ siste ik. ‘Je kunt hen allemaal misleiden, maar ik weet hoe het zit. Hoe lelijk je vanbinnen bent. Een waardeloos mens, dat niet meer te redden is.’

Razernij gleed over zijn perfecte gezicht, maar hij zei geen woord. Hij trok alleen zijn bovenlip op alsof hij moeite deed om zich in te houden. Maar dat kon me geen bal schelen. Ik was er klaar mee.

‘Ik haat je echt,’ fluisterde ik voor ik de zaal uit vluchtte.

Die avond klampte ik me vast aan mijn moeder, niet in staat om te huilen maar rillend van vernedering en woede. Een uur later kwam Sam thuis, huilend, haar make-up trok zwarte stroompjes over haar wangen. Macon had haar gedumpt.

‘Hij zei dat hij klaar was met de Baker-zusjes,’ snikte ze. Ze krulde zich naast me op. ‘Dat ik de moeite niet waard was.’

Ik wilde met haar meevoelen, maar ik kon het niet. Ik gaf haar een halfhartige knuffel. ‘Je bent beter af zonder hem.’ Ik was nog nooit zo zeker van iets geweest.

Sam draaide zich naar me toe en sloeg haar armen om me heen. ‘Ik heb er zo’n spijt van, Delilah, dat ik voor hem koos en niet voor jou. Ik heb spijt van alles.’

Macon Saint mocht me dan gekwetst hebben, maar hij had de zusjes Baker weer bij elkaar gebracht. Korte tijd later verhuisden we en ik zou Macon nooit meer zien. Maar ik had nog veel te lang last van de littekens die hij me had toegebracht.

Hoofdstuk 1

Delilah

Oma Maeve zei altijd dat haat je deeg taai maakt; een goede taart maak je met liefde. Ik weet het zo net nog niet van die haat, maar mijn stress lijkt door te sijpelen in mijn brioche. Het deeg is zompig en warm geworden terwijl het glad en koel zou moeten zijn. Ik was zo afgeleid dat ik te lang heb gekneed.

De brunch voor ma's verjaardag is morgen en ik heb al dagen niets gehoord van Sam. Sam die voor ma's cadeau zou zorgen terwijl ik zou koken. Sam die had beloofd dat ze iets ge-wél-digs voor ma zou vinden en ik hoefde niet mee te betalen. Nou, dat doe ik wel. Zeker omdat Sam altijd geldgebrek heeft. Als ze strooit met geld, betekent dat meestal problemen.

Het deeg plakt aan mijn hand en ik kreun van ellende. Ik pak het hele zootje op en dump het in de afvalbak, om weer van voren af aan te beginnen. Ik ben chef-kok, geen patissier. Dat is wel duidelijk. Maar ik geef niet op.

Net als ik een pakje gist open, krijg ik een appje.

Een onbekend nummer: **Sam, als je verdomme niet binnen een halfuur terug bent, bel ik de politie.**

Het is zo'n raar bericht dat ik alleen maar verbaasd naar het schermpje kan staren. Ik herken het nummer niet, maar dat 'Sam' maakt dat ik aarzel. Hoe toevallig dat ik net aan mijn zus Sam dacht. Maar aan de andere kant: er zijn veel Sams op deze wereld. Het kan zelfs een vent zijn.

Dan verschijnt er een nieuw bericht op mijn telefoon.

Ik meen het. Ik trap niet meer in die 'ik ben gewoon een lieve schattige zuidelijke schoonheid'-bullshit. Ik weet dat jij het horloge hebt gepakt. En je GAAT het teruggeven.

Dat stelt me gerust. Sam heeft me er heel vaak van beschuldigd dat ik klaagde over haar 'lieve schattige zuidelijke schoonheid'-act. En een blik op het schermje van mijn mobiel bevestigt dat het 1 april is.

Ik rol met mijn ogen, veeg mijn handen af en pak mijn telefoon.

**Dit is de slechtste 1 aprilgrap ooit, Sam.
Doe ten minste of je iemand anders bent dan jezelf.**

Het antwoord komt onmiddellijk.

Zit je me nu te stangen? Doe je nu net of ik een verkeerd nummer heb? Stop met die shit en kom hierheen. Nu.

Geërgerd antwoord ik wat pinniger dan ik anders zou doen.

Dit is niet eens 'Sams' nummer, dus wie zit de boel nu te stangen? Stop met deze flauwe grap. Ik ben de verjaardags-brunch voor ma aan het koken.

Alsjeblieft, zeg. Ik heb je kookkunsten geproefd. Blikvoer is veiliger.

Grrr, dat is laag, en onterecht. Ik kaats de bal terug.

Weet je wat, Sam, je doet nogal... bitchy.

Het blijft even stil. Ik kan Sam bijna horen overwegen of ze de grap maar moet opgeven. Maar als ze uiteindelijk reageert, is het op een andere manier dan ik verwacht.

Citeer je nu uit de film *Sixteen Candles*?

**Duh. Dat is mijn lievelingsfilm,
ook al speel 'jij' de hoofdrol.**

Ik moet een beetje glimlachen. Het heeft me altijd een beetje gestoken dat het vrouwelijke hoofdpersonage net zo heet als mijn zus en niet zoals ik. En Sam heeft me daarmee altijd geplaagd.

Ik krijg weer een appje binnen.

Dat was de lievelingsfilm van Delilah. Jij, leeghoofdje, kunt nooit lang genoeg stilzitten om een film uit te kijken. Genoeg getreuzeld. Breng me mijn horloge.

Ik frons. Haar antwoord is gewoon heel raar. Sam zal zichzelf nooit bekritisieren. Vooral niet als het klopt. Sam kan geen film afkijken. Dat weten maar een paar mensen. Sam is er namelijk heel goed in te verhullen wat ze als haar zwakke punten beschouwt. Voor mij is een korte concentratieboog geen gebrek, maar voor Sam wel. Er kruipt spanning in mijn nek en schouders. Ik vind het geen leuke appjes. Ze zijn niet grappig en er klopt gewoon iets niet.

**Ik vind het wel mooi zo. Ik ben aan het bakken.
Kom met een betere grap.**

Er komt geen antwoord en ik neem aan dat hiermee de kous af is. Ik pak het meel en begin het af te wegen, als Sam antwoordt.

Delilah kookt en bakt. Jij niet.

Ik wil er niet aan denken dat dit iemand anders is dan Sam die me zit te stangen. Ze kan geweldig goed liegen, op professioneel niveau, vergeleken met mij. Maar er is iets aan het bericht, aan de toon die oprechte verontwaardiging verraadt, waardoor mijn nekhaar overeind gaat staan.

Met wat minder vaste hand typ ik mijn antwoord.

Maar ik BEN Delilah. (Dat is inclusief de 'duh!')

Er volgt weer een lange pauze. Een pauze die ik in mijn botten voel. Ik krijg een knoop in mijn maag, want het lijkt geen grap meer. Maar het kan haast niet anders. Sam kan zo kwaadaardig zijn.

Mijn telefoon stuurt een zoemtoon de stille keuken in.

Druifje?

Ik hap naar adem. Mijn vingers tintelen. Alle zuurstof lijkt ineens uit de ruimte te verdwijnen. Minutenlang kan ik geen vin verroeren, terwijl mijn oren suizen en mijn lichaam verkramppt.

Behalve Sam is er maar één persoon die weet dat *Sixteen Candles* mijn lievelingsfilm was als tiener en die me met die afschuwelijke bijnaam zou aanspreken. Nee, ik wil niet aan Macon Saint denken. De hemel weet hoeveel moeite het me heeft gekost om hem uit mijn brein te krijgen. Maar hij is als een koortslip die af en toe de kop opsteekt, een pijnlijke irritatie, of ik dat nu wil of niet.

Het werd nog erger toen hij een grote rol kreeg in *Dark Castle*, de serie waar iedereen op de planeet gek van was behalve ik. Ik merkte toen pas dat hij acteur was. En ik had verdomd graag naar die serie gekeken. Maar ik doe het niet, terwijl iedereen die ik ken het er zondagavond op social media over heeft.

Sam was dolenthousiast geweest over het nieuws. 'Denk je eens in, we kennen allebei een beroemd persoon, Dee.'

'Hou m'n handje vast, terwijl ik probeer niet in zwijm te vallen van blijdschap.'

'Sarcasme maakt je gezicht er niet mooier op.'

'Wacht maar tot ik mijn tong uitsteek. Kijk niet zo naar me. Ik werk als cateraar in LA, Sam. Ik ken massa's beroemdheden. De meesten zijn me niet echt bijgebleven.'

‘Maar je k nt hen niet in de zin van  cht kennen. We kenden Saint voor hij beroemd was. Mensen laten je alleen hun ware aard zien als ze zich niet druk maken over beroemd zijn.’

‘Tja, nou, Macons ware aard is een arrogante kwal.’

‘Sjezus. Jij blijft ook lang kwaad.’

‘Lang? Die klootzak heeft me jarenlang gepest en getreiterd!’

‘Tijd heelt alle wonden. Je moet het loslaten.’

Loslaten? Alsof zij druif werd genoemd door een horde kontlikkende Macon-aanbidders. Alsof er rode druiven naar haar waren gegooid toen ze op haar kwetsbaarst was. Tot op de dag van vandaag lust ik geen druiven.

‘Zijn billen zijn in twee afleveringen te zien,’ babbelde ze vrolijk verder. ‘En neem van mij aan dat die heel sexy zijn. Ik bedoel, we hebben het hier over het perfecte strakke kontje. Hij heeft er duidelijk aan gewerkt sinds de middelbare.’

Ik had geen zin om over de billen van Macon te praten of over de vraag of mijn zus die billen wel of niet een tijd geleden al had gezien. Dus veranderde ik van onderwerp. Ze weet hoe erg ik Macon haat. Dat ze zich nu bij wijze van grap als hem voordoet is te veel. Ik word witheet en hou me niet in.

Hoe durf je dat darmkanaal erbij te halen?

Darmkanaal? Ik ken maar  n persoon die mensen zo noemt. Jezus, jij bent echt Delilah!

Ik wil mijn telefoon door de afvoer spoelen en gillend de keuken uit rennen. Maar vooral wil ik mijn zus een mep verkopen.

Fuck you, Sam. Je bent niet meer welkom op de brunch.

Ik ben Macon. En haat je me echt zo erg, Druifje? Na al die tijd nog?

Nee, nee, nee. Het kan Macon Saint niet zijn die appt. Sam heeft geen contact meer met hem sinds hij haar dumpte op het schoolbal. Daar is ze te trots voor. En dan is er nog het feit dat hij bekend is; waarschijnlijk heeft hij mensen die voor hem appen, verdorie.

Het is een boze droom. Een nachtmerrie.

Lamgeslagen staar ik naar de telefoon in mijn hand als die oplicht.

Druifje?

Hallo?

Delilah? Ben je daar?

Neem de telefoon op, Delilah.

Wacht. Wat?

Ik schrik me wezenloos als de ringtoon klinkt. O. Mijn. God. Nee. Alsjeblieft niet. Het kan Macon niet zijn.

De beller krijgt mijn voicemail, maar belt gewoon opnieuw.

Hij zal niet ophouden. Macon is als een bromvlieg. Hij zal doorgaan tot ik gek word. Ik moet nu door de zure appel heen bijten. Ik haal diep adem en neem op: 'Wát?'

'Nog steeds even charmant, Delilah.' Zijn stem is dieper geworden, een beetje schor en schurend.

Ik negeer zijn sarcasme. 'Hoe kom je aan mijn nummer en waarom val je me lastig?'

Uit de speaker klinkt gelach. 'Wat? Geen "Dat is lang geleden. Hoe gaat het met je?" Geef in elk geval toe dat je me gemist hebt.'

O, hij is nog precies even irritant en zelfingenomen. Het feit dat ik na al die tijd daadwerkelijk met Macon praat, brengt me zo van mijn stuk dat ik sta te trillen op mijn benen en tegen het aanrecht moet leunen.

Het is een wonder dat mijn stem nog enigszins normaal klinkt. 'Geef antwoord of ik hang op.'

'Dan bel ik gewoon weer.'

'Macon...'

Hij maakt een geluid, het lijkt op een lach maar dan wat droger.